

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agata Adamczewska

Protokolant: stażysta Anna Kujawińska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej Bogusława Tupaja

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2016 r.

sprawy

Z. S. (S.) oskarżonego o popełnienie przestępstwa z art. 178a § 4 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Śremie

z dnia 29 grudnia 2015 roku, sygn. akt II K 554/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot wydatków poniesionych przez Skarb Państwa w postępowaniu odwoławczym w wysokości 20 złotych i wymierza mu opłatę w kwocie 180 złotych za drugą instancję.

SSO Agata Adamczewska

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 grudnia 2015r. Sąd Rejonowy w Śremie w sprawie o sygn. akt II K 554/15 uznał oskarżonego Z. S. za winnego występku z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 8 lat, świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w wysokości 1000 zł, zarządził podanie wyroku do publicznej wiadomości oraz obciążył oskarżonego kosztami sądowymi i opłatą. (k. 55 akt)

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, zaskarżając go w całości i wnosząc o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Śremie, ewentualnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności z zastosowaniem instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary na okres 5 lat próby i oddanie oskarżonego w tym okresie pod dozór kuratora sądowego. (k. 71-74 akt)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie stwierdzić trzeba, że w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji w sposób właściwy, a w związku z tym wnikliwy i skrupulatny przeprowadził postępowanie dowodowe i wszechstronnie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie

wykazał zarówno sprawstwo jak i winę oskarżonego. Ocena materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy dokonana została z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 i 7 k.p.k., jest oceną wszechstronną i bezstronną, nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczeniem życiowym oraz nie zawiera błędów faktycznych lub logicznych. Swoje stanowisko Sąd I instancji w sposób szczegółowy i przekonujący umotywowował w pisemnym uzasadnieniu. Uzasadnienie to jako pełne, jasne i logiczne, odpowiada wymogom z art. 424 k.p.k., umożliwiając kontrolę odwoławczą zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Stanowisko skarżącego w niniejszej sprawie w pierwszej kolejności sprowadza się do zarzutu naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 9 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 395 k.p.k., a zatem obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia. Istotnie, Sąd I instancji dokonał ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie m.in. na podstawie nagrania video, znajdującego się na płycie CD w kopercie na karcie 28 akt (k. 63v akt). Ugruntowane jest już obecnie stanowisko judykatury w przedmiocie ujawnienia w procesie materiałów z nagrań (vide: np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 4 grudnia 2013r. II AKa 218/13). Zgodnie z tym stanowiskiem przeprowadzenie dowodu z nagrań zabezpieczonych na odpowiednich nośnikach odbywa się poprzez odpowiednie zastosowanie art. 393 § 1 k.p.k. (odtworzenie – odsłuchanie nagrania na rozprawie głównej). Wobec jednak braku stosownego wniosku strony w tej kwestii sąd może poprzestać na ujawnieniu nagrania bez jego odtwarzania na podstawie art. 394 § 2 k.p.k., o czym należy uczynić zapis w protokole rozprawy. Zaznaczenia wymaga, że wniosek o odtworzenie nagrania na rozprawie podlega uwzględnieniu wyłącznie wówczas, gdy strona go zgłaszająca nie miała możliwości wcześniejszego zapoznania się z rzeczoną nagranie (art. 394 § 2 zd. 2 k.p.k.).

W analizowanej sprawie Sąd Rejonowy w Śremie na rozprawie w dniu 22.12.2015r. (k. 51 akt) dokonał ujawnienia nagrania znajdującego się na płycie CD na karcie 28 akt, przy czym oskarżony nie złożył wniosku o odtworzenie na rozprawie przedmiotowej płyty. Na marginesie tylko wskazać trzeba, że Sąd Rejonowy nie byłby związany takim wnioskiem Z. S., bowiem oskarżony, czy to w toku postępowania przygotowawczego, czy też przed Sądem miał możliwość osobistego zapoznania się z dowodowymi zapisami (z prawa do zapoznania się z materiałami śledztwa zresztą Z. S. osobiście zrezygnował – vide: protokoły przesłuchania podejrzanego k. 18, 27 akt). Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że, wbrew wywodom apelującego, omawiany dowód został należycie wprowadzony do procesu w niniejszej sprawie i powoływanie się na niego przez Sąd orzekający było jak najbardziej uprawnione. Sąd Okręgowy pragnie jednak podkreślić, iż Sąd I instancji nie oparł ustaleń faktycznych co do sprawstwa Z. S. wyłącznie na podstawie wskazanego nagrania, co zdaje się sugerować obrońca. Dowód ten miał ewidentnie znaczenie pomocnicze, służył wyłącznie częściowej weryfikacji zeznań świadka J. U.. To zeznania policjanta, należycie zanalizowane i ocenione przez Sąd Rejonowy, stały się podstawą pociągnięcia Z. S. do odpowiedzialności karnej za czyn z art. 178a § 4 k.k.

W zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności kary, sprowadzającego się do niezastosowania przez Sąd I instancji dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności Sąd odwoławczy pragnie przypomnieć, że dyrektywy wymiaru kary zostały sformułowane w art. 53 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza starania o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych orzeczonych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia społecznego niebezpieczeństwa tego czynu (obecne określenie ustawowe odnosi się do szkodliwości społecznej czynu sprawcy) oraz nie realizuje w wystarczającej mierze

celów kary w zakresie społecznego jej oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do skazanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 lutego 1980 r., III KR 9/80, OSNPG 1980, z.11, poz. 139).

Rażąca niewspółmierność kary może zajść tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną w I instancji, a karą, która byłaby prawidłowa w świetle dyrektyw art. 53 k.k.

Sąd Okręgowy po wnikliwej analizie całokształtu ustaleń Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie nie dopatrywał się okoliczności, które uzasadniałyby zmianę i złagodzenie kary wymierzonej oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem, chociażby poprzez zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wbrew twierdzeniom obrońcy, Sąd Rejonowy szczegółowo zanalizował wszelkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego i należycie je uwzględnił przy wymiarze kary oskarżonemu Sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego, który wykazywał, że zachodzące po stronie oskarżonego okoliczności obciążające, w tym działanie w warunkach recydywy, nie pozwalają na zastosowanie wobec niego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Podkreślić trzeba, że Z. S., który na przestrzeni 5 lat trzykrotnie został skazany za przestępstwo z art. 178a k.k. swoją postawą okazuje lekceważenie dla obowiązującego porządku prawnego i zasługuje na surowe ukaranie. Mimo orzeczenia wobec niego wyrokiem z dnia 11.10.2012r. (sygn. akt VI K 1157/12) bezwzględnej kary pozbawienia wolności za występki z art. 178a § 4 k.k. oraz zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na 6 lat, oskarżony po raz kolejny wszedł w stan nietrzeźwości za kierownicą pojazdu. Takie postępowanie, mimo odmiennego stanowiska obrońcy, rodzi realną obawę, że oskarżony znowu wróci na drogę przestępstwa.

Mając to na uwadze uznać należało, że całokształt wymierzonych oskarżonemu w zaskarżonym wyroku kar i środków karnych czyni wyrok ten sprawiedliwym.

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. kosztami postępowania odwoławczego obciążono Z. S.. Wydatki poniesione przez Skarb Państwa w postępowaniu przed Sądem II instancji wyniosły 20 złotych (ryczałt za doręczenia).

Na podstawie art. 8 i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych wymierzono oskarżonemu opłatę w wysokości 180 złotych za drugą instancję.

SSO Agata Adamczewska